

Warszawa, dnia 7 czerwca 2018 r.

Sygn. akt KR I R 10/17

(KR VII KW 184/18)

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński, Robert Kropiwnicki

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z zażalenia J. z z siedzibą w W (obecnie J z siedzibą w Wa) z dnia 29 czerwca 2017 r. na postanowienie Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt nr R 10/17, w przedmiocie zabezpieczenia postępowania rozpoznawczego poprzez ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości,

w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr

działając na podstawie art. 105 § 1, art. 123 § 1 i 2, art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 j.t. z późn. zm.) w zw. z art. 38 ust.1 oraz art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 z późn. zm.).

postanawia:

umorzyć postępowanie odwoławcze

W dniu 17 lipca 2017 r. pełnomocnik Spółki złożył do Komisji pismo stanowiące uzupełnienie zażalenia/wniosku o remonstrację z dnia 29 czerwca 2017 roku (data wpływu do Komisji: 4 lipca 2017 r.), w którym podtrzymał wniosek o uchylenie przedmiotowego postanowienia w całości, na podstawie art. 138 ust. 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a.

Ponadto, pełnomocnik Spółki zarzucił Komisji naruszenie następujących przepisów:

- art. 8 § 1 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a. w zw. z art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 125 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 i art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., poprzez ich niezastosowanie i niedoręczenie postanowienia Spółce, czego skutkiem było pozbawienie strony możliwości ochrony swoich praw,

- art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a. i art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., poprzez niezastosowanie i niedostateczne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nieustalenie przez Komisję, że decyzje Prezydenta m.st. Warszawy wywołały nieodwracalne skutki prawne,

- art. 23 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., poprzez błędne zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, iż decyzje Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołały nieodwracalnych skutków prawnych w sytuacji gdy nieodwracalne skutki prawne polegały na nabyciu nieruchomości przez Spółkę, pozostającą w dobrej wierze, za cenę rynkową.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2017 r. Komisja działając na podstawie art. 134 w zw. z art. 127 § 3 oraz w zw. z art. 141 § 2 k.p.a. stwierdziła niedopuszczalność wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. W uzasadnieniu Komisja wskazała w szczególności, że postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt R 10/17, w przedmiocie ustanowienia zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 4 lipca 2017 r. Zgodnie z brzmieniem art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Ministerstwa Sprawiedliwości. Doręczenie uważa się wówczas za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Komisja przekazała pełnomocnikowi Spółki niniejsze postanowienie w dniu 7 lipca 2017 r., jedynie do wiadomości, ponieważ doręczenie postanowienia nastąpiło w trybie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. W przedmiotowej sprawie wniosek pełnomocnika został złożony do Komisji w dniu 4 lipca 2017 r., a zatem przed skutecznym doręczeniem stronie postanowienia o zabezpieczeniu, które nastąpiło w dniu 18 lipca 2017 r. W związku z powyższym, termin do wniesienia wniosku rozpoczął swój bieg w dniu 19 lipca 2017 r. Dzień ten należy traktować jako dzień rozpoczęcia biegu terminu, dla wszystkich

stron postępowania. Złożenie środka zaskarżenia przed rozpoczęciem biegu terminu do dokonania tej czynności nie wywołało zatem skutku prawnego. W chwili złożenia wniosku przez stronę niewątpliwie brak było przedmiotu zaskarżenia. W ocenie Komisji, za takim rozumieniem przepisów przemawia także treść art. 110 § 1 w zw. z art. 126 k.p.a., który stanowi, że organ administracji publicznej, który wydał akt administracyjny, jest nim związany od chwili jego doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2017 r. Spółka złożyła skargę na postanowienie Komisji z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt R 10/17 i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Formułując zarzuty skargi, Spółka wskazała na naruszenie:

1. art. 112 k.p.a. w zw. z art. 7, 8, 9, 10 § 1 k.p.a. poprzez wprowadzenie jej w błąd co do terminu złożenia zażalenia, a następnie obciążenie konsekwencjami zastosowania się do pouczenia (art. 9 k.p.a.),
2. art. 16 ust. 3 ustawy w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., art. 7, 8, 9 k.p.a. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż przepis ten ma charakter bezwzględnie wiążący, a nie fakultatywny i nie wyłącza możliwości skutecznego doręczenia w trybie art. 39 k.p.a., o czym świadczy sformułowanie ustawowe „strona może być powiadamiana”
3. art. 134 k.p.a. w zw. z art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 141 § 2 k.p.a. poprzez stwierdzenie niedopuszczalności zażalenia z uwagi na uchybienie terminu do jego wniesienia, w sytuacji gdy zażalenie zostało złożone dwukrotnie – tj. w terminie 7 dni od dnia wpisu zakazu zbywania do księgi wieczystej, zaś następnie (z dalekiej ostrożności proceduralnej) - w terminie 7 dni od dnia fizycznego doręczenia spółce postanowienia, zatem termin na złożenie zażalenia został zachowany; skarżąca zarzuciła w tym miejscu, że substrat zaskarżenia istniał i nie sposób wymagać aby składała zażalenie tej samej treści trzeci raz,
4. art. 23 ust. 2 ustawy poprzez błędne przyjęcie, że zaskarżone postanowienie wiąże dopiero z chwilą doręczenia i wcześniej nie można go zaskarżyć, podczas gdy z w/w przepisu wprost wynika, iż z chwilą wydania stanowi ono podstawę wpisu do księgi wieczystej, a zatem z chwilą wydania wiąże nie tylko organ, który je wydał, ale także stronę tj. właściciela nieruchomości jak i sąd wieczystoksięgowy,
5. art. 124 § 1 k.p.a. w zw. z art. 16 ust. 3 ustawy poprzez anonimizację postanowień opublikowanych w Internecie w taki sposób, że nie sposób określić nawet do kogo są kierowane, a zatem podlegają teorii nie – aktu.

W odpowiedzi na skargę, pismem z dnia 20 września 2017 r. Komisja wniosła o:

1. oddalenie skargi z uwagi na jej bezzasadność zgodnie z art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2017 poz. 1369 j. t. z późn. zm.) (dalej: p.p.s.a.),
2. na podstawie art. 106 § 3 p.p.s.a. o przeprowadzenie dowodu uzupełniającego z dokumentów: metryki spraw o sygn. akt R 4/17 i R 13/17 oraz adnotacji w sprawach o sygn. akt R 4/17 i R 13/17 na okoliczności udziału skarżącej spółki oraz jej pełnomocnika w innych postępowaniach przed Komisją oraz doręczania skarżącej spółce i jej pełnomocnikowi innych postanowień oraz zawiadomień w trybie ogłoszenia publicznego w Biuletynie Informacji Publicznej.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018 r. (data wpływu do Departamentu Prawa Administracyjnego: 18 kwietnia 2018 r.) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie Komisji oraz zasądził od Komisji na rzecz Spółki kwotę 580,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że Spółka złożyła zażalenie na postanowienie w dniu 29 czerwca 2017 r. zachowując 7-dniowy termin od daty dowiedzenia się o jego treści tj. od 23 czerwca 2017r. czyli od wpisania zakazu zbywania nieruchomości do księgi wieczystej. Dopiero po otrzymaniu ww. zażalenia, w którym jako pierwszy podniesiono zarzut naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. tj. w dniu 4 lipca 2017 r. wydano zarządzenie o pilnym doręczeniu ww. postanowienia (przez gońca) Spółce z pouczeniem o zażaleniu. Z akt wynika także, iż dopiero w tej dacie tj. 4 lipca 2017 r. zarządzono dokonanie ogłoszeń o wydaniu ww. postanowienia w BIP. Niewątpliwie wszelkie czynności związane z doręczeniem stronom jak i ogłoszeniem w BIP ww. postanowienia zostały podjęte dopiero po wpłynięciu zażalenia Spółki. Zasadnie zatem zażalenie to zarzuca naruszenie przez Komisję prawa Spółki do czynnego udziału w postępowaniu tj. naruszenie art. 10 k.p.a. Wbrew argumentacji przedstawionej w odpowiedzi na skargę, Komisja nie może powoływać się na akt nieistniejący, skoro akt ten został wystosowany na zewnątrz organu i wywołuje skutki prawne, a przy tym w dacie złożenia zażalenia stanowił podstawę wpisu do księgi wieczystej. Co do zasady za przedwczesne można bowiem uznać zaskarżenie rozstrzygnięcia (przed jego otrzymaniem) jedynie wówczas gdy organ nie uzewnętrzniał jeszcze swojej woli prawnie skutecznym doręczeniem, co nie miało miejsca w kontrolowanej sprawie. Poza skutkiem wynikającym z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., organ uzewnętrzniał bowiem swoją wolę doręczając postanowienie sądowi wieczystoksięgowemu.

Komisja zważyła, co następuje:

Zażalenie Spółki na postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt R 10/17 w zakresie zabezpieczenia postępowania jest obecnie bezprzedmiotowe, dlatego też postępowanie odwoławcze należało umorzyć.

Zgodnie z obecną treścią art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 z późn. zm., dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r. po nowelizacji) decyzje Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z wyłączeniem decyzji, o których mowa w art. 34 ust. 3 ustawy oraz postanowienia są ostateczne. Obecnie od postanowień Komisji nie przysługuje środek odwoławczy. Postępowanie o sygn. akt R 10/17 zostało wszczęte pod rządami poprzednio obowiązujących przepisów ustawy z dnia 9 marca 2017 r., które umożliwiały wniesienie zażalenia na postanowienie Komisji zawierające zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości (art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.), to jednak zgodnie art. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 27 lutego 2018 r.) do postępowań toczących się przed Komisją wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji (14 marca 2018 r.) stosuje się przepisy w nowym brzmieniu.

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, iż postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r., stało się ostateczne z dniem 14 marca 2018 r. i nie przysługuje od niego środek odwoławczy. Zażalenie Spółki na postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r. należy zatem uznać obecnie jako bezprzedmiotowe – zaskarżone postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca jest obecnie ostateczne.

Zgodnie z treścią art. 105 § 1 k.p.a., 123 k.p.a. § 1 i 2 k.p.a. oraz art. 126 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawa z dnia 9 marca 2017 r. po nowelizacji, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Zdarzenia uzasadniające umorzenie postępowania muszą być przeszkodami o charakterze trwałym, powodującym niemożność dalszego toku postępowania (*por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2008 r., sygn. akt II FSK 487/07, publ. Legalis*). Okoliczności stanowiące podstawę do umorzenia postępowania mogą

pojawić się zarówno przed wszczęciem postępowania, jak i w jego trakcie. Dla przykładu, zmiana przepisów prawa materialnego w toku postępowania administracyjnego, między wydaniem decyzji w I instancji a rozpatrzeniem odwołania, zobowiązuje organ odwoławczy do uwzględnienia nowego stanu prawnego. Jeżeli zatem nowe przepisy nie dopuszczają możliwości wydania decyzji w sprawach określonego rodzaju, to organ odwoławczy powinien umorzyć postępowanie. Przesłanki bezprzedmiotowości postępowania, które pojawiły się na etapie postępowania odwoławczego, nie dają organowi II instancji podstaw do uchylenia decyzji i umorzenia postępowania w I instancji. W tej sytuacji powinno nastąpić umorzenie postępowania odwoławczego (*teza druga wyroku NSA z 15 lutego 2002 r., IV SA 752/00, LEX nr 657365*).

Mając na uwadze, że w dniu 14 marca 2018 r. postanowienie Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r. stało się ostateczne, postępowanie przed Komisją zainicjowane wyżej wymienionym zażaleniem stało się bezprzedmiotowe, co obliguje Komisję do wydania decyzji o umorzeniu postępowania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., 123 § 1 i 2 k.p.a., art.126 k.p.a. w zw. z art. 38 ust.1 oraz art. 10 ust. 4 ustawa z dnia 9 marca 2017 r. po nowelizacji, orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCY
Komisji do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Postanowienie jest ostateczne w toku instancji. Jednak stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejsze postanowienie z powodu jego niezgodności z prawem. Skargę wnosi się (w trzech egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm., dalej: p.p.s.a.).
2. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 p.p.s.a.) na adres: Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa.
3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (sto) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 oraz z 2006 r. Nr 45, poz. 322).
4. W myśl art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
5. Z uwagi na to, że doręczenie postanowienia następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią postanowienia strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego. Zawiadomienie lub doręczenie zawiadomienia lub wezwania uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Otrzymują:

Strony postępowania i podmioty na prawach strony – poprzez obwieszczenie,
zgodnie z art. 49 k.p.a., w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.